

lige Resultat, at de i Øjeblikket ikke taalte Lugten af Mad. Da den varme Ret blev baaret ind — en Aspargesbudding med rørt Smør — blev navnlig tykke Møller saa hvid i Ansigtet, at hun alvorlig frygtede for, han skulde faa ondt.

Forøvrigt havde de gjort sig hæderlige Bestræbelser for at bevare Anstanden, i hvert Fald, indtil den hede Vin og senere Whiskyflaskerne kom paa Bordet. Da hun kort efter Midnat trak sig tilbage, sad Møller med en Hinde over Øjnene som en Frø, mens Nordmanden var begyndt at blive lidt ubehagelig nærgaaende overfor hende.

Nu til Morgen havde Karsten gjort hende en Undskyldning for sine Gæsters Opførsel. Da hun spurgte ham, om det virkelig var nødvendigt, at de aabnede deres Hus for den Slags Mennesker, havde han som sædvanlig svaret med et beklagende Skuldertræk.

„Men nu maa jeg gaa, Mor!“ sagde Jytte og gik hen til Spejlet for at knytte sit Slør. „Jeg vil kigge lidt ud til Meta. Du veed jo nok, de skal rejse. Det gør mig saa forfærdelig ondt for hende!“

At hun ogsaa havde et andet Ærinde hos sin Veninde, nævnte hun ikke noget om; men hun havde bestemt sig til nu at gøre Alvor af at betro Meta sin Tilstand for at faa Raad og Oplysninger hos hende.

„Det gør naturligvis ogsaa mig ondt,“ sagde Fru Bertha, da Jytte igen kom hen til Sengen. „Men er du sikker paa, at din Veninde ikke har lidt Skyld i, at det er gaaet hendes Mand saa galt, som det er? Hun skulde have hjulpet sin Svoger med at bringe det forstyrrede Menneske til Fornuft. Men dersom jeg har forstaaet dig rigtig, har hun snarere gydt Olje i Ilden.“

„Det er, fordi hun paastaar, at det er Svogeren, der allermest satte ondt for hendes Mand hos Befolkningen derovre.“

„Kan din Veninde virkelig tro paa den Slags Snak, saa viser det bedst, hvor forblindet hun er bleven.“

„Ja ja, lille Mor, du har nu engang kastet din Kærlighed paa Pastor Gaardbo, og det har du jo Lov til. Men jeg kender ham